

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

Prop. 18 L

(2016–2017)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i finansforetaksloven
(overdragelse av forsikringsportefølje ved
offentlig administrasjon mv.)

Innhold

1	Proposisjonens hovedinnhold	5	5	Opphør av risikoforsikringer i livsforsikring	12
			5.1	Gjeldende rett	12
2	Bakgrunnen for lovforslaget	5	5.2	Forslaget i høringsnotatet	13
			5.3	Høringsinstansenes syn	13
3	Prinsipper for beregning og nedsetting av krav under offentlig administrasjon	6	5.4	Departementets vurdering	13
			6	Økonomiske og administrative konsekvenser	14
3.1	Bakgrunn	6			
3.2	Likebehandling av krav	6			
3.3	Beregning av krav	7	7	Merknader til de enkelte bestemmelser	14
4	Overdragelse av fripoliseportefølje til annet forsikringsforetak	8		Forslag til lov om endringer i finansforetaksloven (overdragelse av forsikringsportefølje ved offentlig administrasjon mv.)	16
4.1	Gjeldende rett	8			
4.2	Forslaget i høringsnotatet	9			
4.3	Høringsinstansenes syn	10			
4.4	Departementets vurdering	11			

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

Prop. 18 L

(2016–2017)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i finansforetaksloven (overdragelse av forsikringsportefølje ved offentlig administrasjon mv.)

*Tilråding fra Finansdepartementet 25. november 2016,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

I proposisjonen foreslås det endringer i lov om finansforetak og finanskonsern (finansforetaksloven) kapittel 21 om offentlig administrasjon av forsikringsforetak. Departementet foreslår en presisering i finansforetaksloven § 21-20 om offentlig administrasjon av forsikringsforetak, slik at det tydeligere fremgår at administrasjonsstyret kan foreslå at fripoliser skal konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet livsforsikringsforetak. Det foreslås også en regel om at risikoforsikringer i livsforsikring som gir utbetaling ved død eller uførhet, skal opphøre å gjelde tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon. En slik opphørsfrist på tre måneder vil gi samme regel som gjelder for skadeforsikringer.

2 Bakgrunnen for lovforslaget

Bakgrunnen for lovforslaget er et høringsnotat fra departementet av 19. august 2016 om enkelte endringer i reglene om offentlig administrasjon av forsikringsforetak. Offentlig administrasjon av forsikringsforetak er regulert i finansforetaksloven kapittel 21. I høringsnotatet gis det en gjennom-

gang av de ulike typer forsikringsavtaler et livsforsikringsforetak kan ha. Det gis også en gjennomgang av de prinsipper departementet antar vil bli lagt til grunn av et administrasjonsstyre når det skal beregne og nedsette kravene under en offentlig administrasjon. Gjennomgangen danner bakgrunnen for lovforslagene som foreslås i høringsnotatet, og er ikke en del av lovforslagene. Det er likevel flere høringsinstanser som har kommentert denne delen av høringsnotatet. Det gis en omtale av dette i kapittel 3 nedenfor. I kapittel 4 behandles forslaget om en presisering i loven slik at det tydeligere fremgår at administrasjonsstyret kan foreslå at fripoliser skal konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet livsforsikringsforetak. I kapittel 5 behandles forslaget om at risikoforsikringer i livsforsikring som gir utbetaling ved død eller uførhet, skal opphøre å gjelde tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon.

Høringsnotatet ble sendt på høring 19. august 2016 med frist for merknader 30. september 2016. Høringsnotatet ble sendt til følgende instanser:

Departementene

Finanstilsynet

Forbrukerombudet

Forbrukerrådet
 Konkurransetilsynet
 Likestillings- og diskrimineringsombudet
 Norges Bank
 Regelrådet
 Regjeringsadvokaten
 Riksrevisjonen
 Statens pensjonskasse
 Statistisk sentralbyrå
 Stortingets ombudsmann for forvaltningen
 (Sivilombudsmannen)
 ØKOKRIM

Akademikerne
 Aksjonærforeningen i Norge
 Aktuar konsulenters Forum
 Arbeidsgiverforeningen Spekter
 Bedriftsforbundet
 Coop Norge SA
 Den Norske Advokatforening
 Den norske aktuarforening
 Econa
 Finans Norge
 Finansforbundet
 Havtrygd Gjensidig Forsikring
 Hovedorganisasjonen Virke
 Landsorganisasjonen i Norge
 Norges Juristforbund
 Norges Rederiforbund
 Norske Finansanalytikerens Forening
 Norske Forsikringsmegleres Forening
 Næringslivets Hovedorganisasjon
 Pensjonskasseforeningen
 Personskadeforbundet LTN
 The Nordic Association of Marine Insurers (Cefor)
 Unio
 Verdipapirfondenes Forening
 Verdipapirforetakenes Forbund
 Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund
 Økonomiforbundet

Følgende høringsinstanser har hatt merknader til forslagene i høringsnotatet:

Finanstilsynet
 Forbrukerrådet
 Norges Bank

Advokatforeningen
 Akademikerne
 Aktuar konsulenters Forum
 Den Norske Aktuarforening
 Finans Norge
 Pensjonistforbundet
 Pensjonskasseforeningen

I tillegg har Tribe Vennforsikring AS avgitt høringsuttalelse.

Følgende høringsinstanser har opplyst at de ikke har merknader til forslagene:

Arbeids- og sosialdepartementet
 Forsvarsdepartementet
 Helse- og omsorgsdepartementet
 Justis- og beredskapsdepartementet
 Klima- og miljødepartementet
 Utenriksdepartementet

Statistisk sentralbyrå

Arbeidsgiverforeningen Spekter
 Coop Norge SA

3 Prinsipper for beregning og nedsetting av krav under offentlig administrasjon

3.1 Bakgrunn

Finansforetaksloven kapittel 21 gir regler om offentlig administrasjon av forsikringsforetak. Et foretak kan settes under offentlig administrasjon dersom det må antas at foretaket ikke kan dekke sine forpliktelser etter hvert som de forfaller, og foretaket ikke kan sikres tilstrekkelig økonomisk grunnlag for videre forsvarlig drift. Det samme gjelder dersom foretaket er ute av stand til å oppfylle kravene til ansvarlig kapital, med mindre det blir gitt samtykke til at foretaket midlertidig har lavere ansvarlig kapital enn fastsatt. Det er Finansdepartementet som treffer vedtak om offentlig administrasjon. Foretakets tidligere organer trer da ut av virksomhet, og det oppnevnes et administrasjonsstyre som overtar myndigheten som ligger hos disse organene. Administrasjonsstyrets oppgave er å finne ordninger som gjør at foretakets virksomhet kan drives videre med et tilstrekkelig økonomisk grunnlag, eller søke å få foretaket sluttet sammen med eller dets virksomhet overdratt til andre finansforetak, eller foreta avvikling av foretaket.

3.2 Likebehandling av krav

Departementet viser i høringsnotatet til at et livsforsikringsforetak vil kunne ha ulike typer forsikringsavtaler, nærmere bestemt ytelsesbaserte forsikringer, innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg og rene risikoforsikringer. I

ytelsesbaserte forsikringer har forsikringstakeren krav på en bestemt fremtidig ytelse. I innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg har forsikringstakeren krav på den pensjonskapitalen som står på konto, dvs. summen av innbetalte innskudd og tilført avkastning. I rene risikoforsikringer (uten spareelement) er det i kontrakten angitt hvilket beløp eller hvilken løpende ytelse kunden har krav på dersom forsikringstilfellet inntreffer. Kunden betaler en risikopremie, men det bygges ikke opp kapital i kontrakten gjennom en årlig sparepremie. Eiendeler som motsvarer forpliktelser knyttet til ytelsesbaserte forsikringer og rene risikoforsikringer, skal forvaltes i kollektivporteføljen. Eiendeler som motsvarer forpliktelser knyttet til innskuddsbaserte produkter med investeringsvalg, skal forvaltes i investeringsvalgporteføljen. Foretakets egenkapital skal forvaltes i selskapsporteføljen.

I høringsnotatet viser departementet til at forsikringstakerne ved en offentlig administrasjon har en fortrinnsrett i foretakets aktiva, etter at massekrav (omkostninger ved administrasjonen mv.) er dekket. Forsikringstakerne er ikke eiere av de underliggende aktiva som er knyttet til deres kontrakt. Foretakets aktiva omfatter aktiva både i kollektivporteføljen, investeringsvalgporteføljen og selskapsporteføljen. Dersom det ikke er dekning i boet for alle forsikringskravene, vil derfor alle kunder, herunder både investeringsvalgekunder og kunder med garanterte ytelser, få samme forholdsmessige reduksjon av sine forsikringskrav.

Forbrukerrådet, Finans Norge, Pensjonistforbundet og Tribe Venneforsikring AS argumenterer for at det ikke bør foretas en nedskrivning av investeringsvalgekundenes krav. Det vises til at investeringsvalgkontrakter og kontrakter med garanterte ytelser er ulike kontrakter som forvaltes i ulike porteføljer, med ulik risiko. Kunder med investeringsvalgkontrakter bærer all risiko for verdiutviklingen selv. Kunder med ytelsesbaserte forsikringer har en garantert ytelse, og det er forsikringsforetaket som bærer risikoen for at det er tilstrekkelige midler til å sikre ytelsen. Det vil fremstå som urimelig for kundene som hele veien har båret all risiko selv, at de solidarisk skal bidra til å dekke tap som oppstår på grunn av forsikringsforetakets garanterte forpliktelser. Dersom investeringsvalgkontrakter skal nedskrives under en offentlig administrasjon på linje med garanterte kontrakter, vil dette også kunne føre til at de best opplyste kundene med investeringsvalgkontrakter flytter fra forsikringsforetak som er i en presset solvenssituasjon, for å

unggå avkortning. Dette er verken til gunst for kundene, selskapet, myndighetene eller tilliten til pensjonsleverandørene. Finans Norge viser til at dersom dette skal avhjelpes, må loven endres, eventuelt må administrasjonsstyret benytte andre prinsipper for verdsetting av forsikringskravene enn det departementet har lagt til grunn i høringsnotatet.

Departementet viser til at det i høringsnotatet er lagt vekt på å gi en beskrivelse av hva gjeldende rett antas å være på dette punktet. Det er ikke fremkommet synspunkter i høringen som gir grunn til å endre denne oppfatningen.

3.3 Beregning av krav

I høringsnotatet redegjør departementet også for de prinsipper for beregning av forsikringskrav som departementet antar vil bli lagt til grunn av administrasjonsstyret ved en offentlig administrasjon. Departementet legger her til grunn at det for ytelsesbaserte forsikringer er verdien av ytelsen som er opptjent på åpningstidspunktet for offentlig administrasjon, som er forsikringstakers krav overfor boet. Videre legges det til grunn at verdien av den fremtidige ytelsen må fastsettes til en nåverdi. Dersom en beregner en nåverdi av kontraktene ut fra de forutsetninger om beregningsrente og dødelighet som den enkelte kontrakt bygger på, vil kontrakter med lik fremtidig ytelse kunne ha ulike nåverdier. Dette er en følge av at kontraktene vil kunne ha ulike rentegarantier og ulik grad av oppreservering til nytt dødelighetsgrunnlag.

Departementet viser i høringsnotatet til at det i utgangspunktet synes mest i samsvar med likebehandlingssprinsippet å benytte samme neddiskonteringsrente for alle kontrakter uavhengig av hva garantien er for den enkelte kontrakt. Det kan imidlertid tenkes at det bør legges til grunn ulik diskonteringsrente for kontrakter med ulik løpetid, jf. at det i Solvens II benyttes løpetidsavhengig rente. Departementet viser i høringsnotatet til at administrasjonsstyret her må vurdere hvilken rente/rentekurve som best reflekterer realistiske avkastningsforutsetninger, og som gir en rimelig fordeling mellom forsikringstakerne. Den nåverdien kontraktene får etter at de er neddiskontert med en rente fastsatt av administrasjonsstyret, vil være utgangspunkt for nedskrivning av forsikringsbeløpene.

Pensjonskasseforeningen uttrykker støtte til at det skal foretas en omberegning av kundens forsikringskrav til en ny «reell nåverdi» med utgangspunkt i markedsrente på oppgjørstids-

punktet. *Finans Norge* er enig i at administrasjonsstyret har rom for betydelig skjønn når det gjelder å fastsette verdien av forsikringskrav for garanterte ytelser. Finans Norge mener at prinsippene om verdifastsettelse av kravene bør gi administrasjonsstyret tilstrekkelig handlingsrom til å unngå utilsiktede effekter som likebehandlingsprinsippet ellers kan medføre. Både *Den Norske Aktuarforening*, *Finans Norge*, *Forbrukerrådet* og *Pensjonistforbundet* mener at administrasjonsstyret bør ha frihet til å ta utgangspunkt i kontraktens premiereserve, dvs. pensjonsbeholdningen, ved en eventuell konvertering til investeringsvalg under offentlig administrasjon. Også *Aktuar-konsulenters Forum* viser til at det kan finnes andre metoder for å beregne kravene enn den departementet beskriver.

Departementet viser til at ulike metoder for beregning av forsikringskrav vil gi ulike effekter. Departementet har i høringsnotatet lagt til grunn at en må ta utgangspunkt i fremtidig *ytelse* når en skal beregne kravene i ytelsesbaserte forsikringer. Det tas da hensyn til verdien av rentegarantien når en skal beregne forsikringstakers krav. Denne beregningsmetoden vil innebære en omfordeling av de midler som er tilordnet de enkelte kontrakter, herunder investeringsvalgkontraktene. Dersom en tar utgangspunkt i kontraktens *premiereserve*, dvs. midlene som på administrasjonstidspunktet er tilordnet kontrakten, vil det ikke foretas noen omfordeling av midler mellom kontraktene, men det ses bort fra verdien av rentegarantien knyttet til kontrakten. Kontrakter med høy rentegaranti vil da få en større reduksjon i ytelsene enn kontrakter med lavere rentegaranti, alt annet likt. Kontrakter med høye tilleggsavsetninger og kontrakter som er fullt oppreservert til nytt dødelighetsgrunnlag, vil også komme bedre ut enn kontrakter med lave tilleggsavsetninger og som har gjenstående oppreserveringsbehov.

Departementet viser til at administrasjonsstyret må foreta en selvstendig vurdering av hvilke prinsipper det vil legge til grunn ved beregning av forsikringskravene, herunder hvilken rente/rentekurve det vil benytte. Administrasjonsstyrets forslag til overdragelsesavtale, der prinsippene for beregning av forsikringskravene vil fremgå, skal først forelegges forsikringstakerne for uttalelse og deretter godkjennes av Finanstilsynet dersom avtalen har tilstrekkelig støtte blant forsikringstakerne. Departementet legger derfor til grunn at det vil foretas en grundig behandling av disse spørsmålene under bobehandlingen.

4 Overdragelse av fripoliseportefølje til annet forsikringsforetak

4.1 Gjeldende rett

Ved avvikling av livsforsikringsforetak skal administrasjonsstyret forsøke å få hele forsikringsbestanden overtatt av ett eller flere livsforsikringsforetak. Administrasjonsstyret skal utarbeide en redegjørelse over de tilbud som har vært vurdert av administrasjonsstyret. Vil overdragelsen medføre nedsettelse av forsikringsbeløpene, skal dette angis. Dette følger av finansforetaksloven § 21-20 første ledd.

Det ble i 2014 gitt adgang til at fripoliser kan konverteres til fripoliser med investeringsvalg basert på avtale mellom forsikringstakeren og forsikringsforetaket.

En fripolise utstedes når en arbeidstaker slutter hos arbeidsgiver før pensjoneringstidspunktet eller når en pensjonsordning avvikles, og er et bevis for de pensjonsrettighetene arbeidstakeren har opptjent. Fripoliser utstedes i pensjonsordninger etter foretakspensjonsloven. Foretakspensjonsordninger gir normalt rett til kontraktfastsatte ytelser for arbeidstakerne. Ytelsene sikres gjennom at livsforsikringsforetaket eller pensjonskassen påtar seg en garanti for at midlene som er innbetalt til foretakspensjonsordningen, skal gis en bestemt årlig avkastning (årlig rentegaranti). En fripolise som utgår fra en slik ordning, vil også gi rett til en kontraktfastsatt ytelse, og forsikringsforetakets rentegaranti videreføres.

Betegnelsen fripolise benyttes oftest om bevis for pensjonsrettigheter som utgår fra kollektive pensjonsordninger. Fripoliser fra individuelle pensjonsforsikringer vil typisk utstedes når årlig premiebetaling opphører. En tilsvarende rett kan oppstå for engangsbetalte individuelle forsikringer.

Reglene om adgang til å konvertere fripoliser utgått fra kollektive pensjonsordninger til fripoliser med investeringsvalg basert på avtale mellom forsikringstakeren og forsikringsforetaket følger av foretakspensjonsloven §§ 4-7 a og 4-7 b. En slik frivillig konvertering til ny kontrakt innebærer at fripoliseinnehaveren sier fra seg rentegarantien, og dermed ikke lenger vil ha krav på en bestemt årlig ytelse ved pensjonsalder. Den årlige pensjonsutbetalingen vil i stedet bero på pensjonskapitalens størrelse på uttakstidspunktet. Det vil da være forsikringstakeren som bærer risikoen for verdiutviklingen av investeringsporteføljen. Dette innebærer en risiko for at verdien av porteføljen kan bli redusert, men også en mulighet for at verdien kan øke. Forsikringstaker vil videre

måtte betale kostnader knyttet til forvaltning og administrasjon av kontrakten. På den annen side vil forsikringstakeren få økt rett til eventuelle overskudd, ettersom en investeringsvalgskonto skal tilordnes all avkastning av investeringsporteføljen. For fripoliser med rentegaranti er regelen at forsikringsforetaket kan beholde inntil 20 prosent av overskuddet ut over garantert rente på fripolisen.

Ettersom en slik frivillig konvertering til investeringsvalg innebærer en betydelig endring av avtaleforholdet, stiller loven klare krav til informasjon og rådgivning fra forsikringsforetaket til forsikringstaker. Utfyllende regler er gitt i forskrift til foretakspensjonsloven. Forsikringsforetaket har også plikt til å opplyse om eventuelle forhold som tilsier at en avtale om investeringsvalg for fripolisen ikke vil være i fripoliseinnehaverens interesse.

4.2 Forslaget i høringsnotatet

I høringsnotatet viser departementet til at det følger av finansforetaksloven § 21-20 at administrasjonsstyret skal forsøke å få overdratt forsikringsbestanden til ett eller flere forsikringsforetak. For fripoliser, som er ferdig betalte forsikringer med garanterte ytelser og en årlig rentegaranti, vil det med dagens lave rente kunne være nødvendig å sette ned de garanterte ytelsene for å få forsikringene overdratt til et annet foretak. Departementet legger i høringsnotatet til grunn at administrasjonsstyret kan foreslå å sette ned kontraktens ytelser for å få gjennomført en overdragelse til annet foretak. Departementet antar videre at det i stedet for å få overdratt en fripolise med en lavere ytelse, vil kunne være et alternativ å konvertere kontrakten slik at midlene knyttet til kontrakten kan forvaltes i investeringsvalgporteføljen. Som vist til under punkt 4.1 innebærer en konvertering til investeringsvalg blant annet at den årlige rentegarantien bortfaller, og at forsikringstakeren ikke lenger vil ha krav på en bestemt årlig ytelse. Den årlige pensjonsutbetalingen vil i stedet bero på pensjonskapitalens størrelse på uttakstidspunktet.

Departementet viser i høringsnotatet til at reglene i foretakspensjonsloven §§ 4-7 a og 4-7 b ikke vil kunne følges fullt ut under en offentlig administrasjon, fordi konvertering under en offentlig administrasjon må besluttes for kontraktene samlet og ikke på individuell basis. Det vil derfor ikke kunne kreves at den enkelte forsikringstaker må samtykke til konvertering. Kravene i foretakspensjonsloven § 4-7 a til pliktig

informasjon og rådgivning til forsikringstaker, som vil kunne resultere i at forsikringstakeren bør frarådes å konvertere til investeringsvalg, vil heller ikke kunne gjelde tilsvarende. I stedet vil reglene i finansforetaksloven § 21-20 annet ledd om administrasjonsstyrets plikt til å sende redegjørelse og forslag til overdragelsesavtale til forsikringstakerne og forsikrede for eventuelle innsigelser, gjelde. Overdragelsen kan ikke gjennomføres hvis det kommer innsigelser fra minst en femdel av forsikringstakerne og forsikrede. Dette vil sikre at overdragelsen har rimelig støtte blant forsikringstakerne.

I høringsnotatet drøftes spørsmålet om hvordan eventuelle *uføre- og etterlattedekninger* knyttet til fripolisen skal håndteres ved en konvertering til investeringsvalg under en offentlig administrasjon. Foretakspensjonsloven §§ 4-7 a og 4-7 b åpner bare for at fripolisens midler knyttet til alderspensjon kan konverteres til investeringsvalg. Midler som er avsatt til dekning av *uføre- og etterlattepensjon*, skal fortsatt forvaltes i foretakets kollektivportefølje. Departementet antar i høringsnotatet at det heller ikke vil være aktuelt å åpne for investeringsvalg av disse midlene under en offentlig administrasjon. Departementet antar derfor at *uføre- og etterlattedekninger* som er knyttet til en fripolise, først må nedsettes i henhold til dekningsgraden i boet og deretter videreføres som garanterte forpliktelser i det overtakende forsikringsforetaket, og forvaltes i dette foretakets kollektivportefølje. Dette forutsetter at overtakende foretak er villig til å overta disse forpliktelsene.

Et annet spørsmål som drøftes i høringsnotatet er om *fripoliser som allerede er under utbetaling*, skal kunne endres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet forsikringsforetak under en offentlig administrasjon. Hovedregelen etter foretakspensjonsloven § 4-7 a er at midlene knyttet til fripolise med investeringsvalg skal overføres til alminnelig forvaltning i kollektivporteføljen når uttak av alderspensjon starter, men det er åpnet for at løpende utbetalinger fra en fripolise kan forvaltes med investeringsvalg dersom fripoliseinnehaveren krever dette. Departementet antar derfor at gjeldende rett innebærer at også fripoliser som er under utbetaling, vil kunne endres til investeringsvalg under en offentlig administrasjon. Departementet viser til at pensjonskapitalen i en investeringsvalgportefølje vil utsettes for kursmessige svingninger, og dette vil gi mindre sikkerhet og forutsigbarhet for pensjonsutbetalingene. Dette kan på den annen side delvis motvirkes gjennom valg av portefølje. Det vil være

opp til administrasjonsstyret å vurdere muligheten for å få videreført slike kontrakter som garanterte forpliktelser i det overtakende forsikringsforetaket.

Ved frivillig konvertering av fripolise til fripolise med investeringsvalg, er det midlene knyttet til kontrakten, dvs. premiereserven med tilhørende tilleggsavsetninger og administrasjonsreserve, som skal overføres til investeringsvalgporteføljen. Departementet viser i høringsnotatet til at prinsippet om likebehandling av forsikringstakerne vil innebære at en under offentlig administrasjon ikke kan ta utgangspunkt i midlene som er knyttet til kontrakten, men må ta utgangspunkt i en ny nåverdi beregnet med den neddiskonteringsrente administrasjonsstyret har fastsatt. Denne nåverdien kan i tillegg ha blitt redusert dersom det ikke er dekning i boet for alle forsikringskravene. Når fripolisene er omregnet i henhold til denne nåverdien, vil de kunne konverteres til fripoliser med investeringsvalg. En slik beregning hensyntar verdien av den rentegaranti som er knyttet til fripolisen, og sikrer at forsikringstakerne har forholdsmessig like store beholdninger når de overføres til investeringsvalgporteføljen.

I høringsnotatet viser departementet til at et livsforsikringsforetak vil ha ulike typer kontrakter, som skal beregnes på ulike måter, og som vil være i ulike faser (under opptjening eller under utbetaling). Dette innebærer at en helt nøyaktig likebehandling av alle typer krav vil kunne være krevende å få til i praksis. Hvilke vilkår kontraktene blir videreført på, vil også avhenge av forhandlingene mellom administrasjonsstyret og overtakende forsikringsforetak, og her vil forretningsmessige hensyn stå sentralt. Dersom administrasjonsstyret mener at en overdragelse av forsikringsbestanden til et annet forsikringsforetak samlet sett vil gi en bedre løsning for forsikringstakerne enn andre alternativer, mener departementet at det må kunne aksepteres at en ikke klarer å oppnå en helt lik fordeling av tapene mellom forsikringstakerne.

Departementet vurderer det i høringsnotatet slik at ordlyden i finansforetaksloven § 21-20 første ledd ikke er til hinder for at administrasjonsstyret kan foreslå en konvertering av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg. Reelle hensyn taler også for at dette bør være mulig, dersom administrasjonsstyret anser at en overdragelse til et annet forsikringsforetak på dette vilkåret vil være en god løsning for forsikringstakerne. For å unngå tvil om dette spørsmålet foreslår departementet en presisering i finansforetaksloven § 21-20

slik at det tydeligere fremgår at fripoliser skal kunne konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet livsforsikringsforetak.

4.3 Høringsinstansenes syn

Advokatforeningen, Aktuarkonsulenters Forum, Finanstilsynet, Finans Norge, Norges Bank, Pensjonskasseforeningen, Pensjonistforbundet og Tribe Venneforsikring AS støtter forslaget om å presisere at fripoliser skal kunne konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet livsforsikringsforetak.

Finans Norge viser til at administrasjonsstyret har flere alternativer. Et alternativ er å skrive ned den garanterte ytelsen og beholde beregningsrenten uendret. Det er etter Finans Norges syn lite sannsynlig at andre selskaper vil ta imot fripoliser på disse betingelsene. Et annet alternativ er å omregne fripolisene til en lavere beregningsrente, f.eks. til null. Finans Norge uttaler videre:

«Vi legger til grunn at av disse alternativene så vil de fleste kundene være best tjent med å konvertere fripoliser til fripolise med investeringsvalg. Som departementet peker på kan det imidlertid være noen kundegrupper som ikke tjener på at fripolisen endres til fripolise med investeringsvalg, f.eks. kunder som allerede mottar garantert alderspensjon fra en fripolise. Vi vil i den forbindelse peke på at selskapene har utviklet investeringsløsninger for innskuddspensjon som tar sikte på å gi forutsigbarhet for kunder som har pensjoner under utbetaling. For eksempel er det vanlig at aksjeandelen reduseres til 20 prosent inn mot pensjonsalder. Tilsvarende løsninger kan bidra til å gjøre utbetalt pensjon mest mulig forutsigbart for alderspensjonister som blir overført til fripolise med investeringsvalg.»

Forbrukerrådet ber om at departementet vurderer om fripolisekunder bør gis flere alternativer. Alternativer som nevnes, er at forsikringstakere i et foretak som settes under offentlig administrasjon, mottar et kontantbeløp som kan brukes til å tegne ny individuell pensjonsspareavtale i et nytt forsikringsforetak. Et annet alternativ er at fripoliser kan konverteres til investeringsvalg uten å gå via omberegning av kravet.

Pensjonskasseforeningen mener at administrasjonsstyret bør ha adgang til å konvertere fripolisene til pensjonskapitalbevis med opphørende ytelse uten dødelighetsarv. Foreningen skriver om dette:

«Departementet synes å legge til grunn, at fripoliser som konverteres til fripoliser med investeringsvalg kommer inn under regelverket for innskuddsbaserte forsikringer. Fripoliser utgått fra ytelsesbaserte pensjonsordninger vil i utgangspunktet gi opphav til livsvarige ytelser med dødelighetsarv. Omdanning til fripolise med investeringsvalg med utgangspunkt i forsikringsvirksomhetsloven § 4-7a og § 4-7b endrer ikke dette forhold. Det kan imidlertid avtales at ytelsene gjøres opphørende. Når innehaver av pensjonskapitalbevis etter innskuddspensjonsloven dør, skal pensjonskapitalen benyttes til pensjon til de etterlatte, eller som engangsbeløp til dødsboet.

For å øke muligheten for overføring av en portefølje fra et forsikringsforetak under administrasjon til et annet foretak, er det hensiktsmessig at administrasjonsstyret står så fritt som mulig. Det ville derfor være en fordel om fripolisebestanden også kunne konverteres til pensjonskapitalbevis med investeringsvalg med opphørende ytelse uten dødelighetsarv. Vi vil anta at flere foretak kunne være interessert i å overta en slik portefølje og til en mindre nedskrivning av forpliktelsene. Det ideelle sett fra forsikringstakernes side, hadde formodentlig vært, at krav mot et forsikringsforetak som skal avvikles kunne stilles til disposisjon for den enkelte forsikringstaker som et kontantbeløp, som så bare kunne anvendes til tegning av ny, individuell pensjonsavtale.»

Akademikerne støtter ikke forslaget. Det vises til at de garanterte fripolisene må videreføres ved overdragelse, og at et viktig spor for å oppnå dette kan være offentlige garantier.

Når det gjelder krav til informasjon til forsikringstakerne, mener *Forbrukerrådet* at flere av kravene som følger av foretakspensjonsloven § 4-7 a, bør gjelde ved administrasjonsstyrets eventuelle konvertering til fripolise med investeringsvalg. *Pensjonskasseforeningen* uttaler:

«For å kunne ta stilling til administrasjonsstyrets forslag, må rettighetshaverne i det minste få oppgitt hvilken pris markedet er villig til å gi for hhv. en overtakelse av pensjonsforpliktelsene slik de ligger og for porteføljen etter at den er konvertert til investeringsvalg. Det bør også gis en generell redegjørelse om fordeler og ulemper med de enkelte løsninger for ulike grupper av rettighetshavere.

Fripoliser med investeringsvalg skal etter lov om foretakspensjon § 4-7a (4) overføres til

alminnelig forvaltning i kollektivporteføljen på uttakstidspunktet, om ikke fripoliseinnehaveren krever forvaltning som egen investeringsportefølje. Det bør klargjøres om administrasjonsstyret skal kunne legge til grunn, at også pensjoner under utbetaling skal forvaltes med investeringsvalg. Hvis ikke, vil valg av beregningsrente kunne ha stor betydning for hvor meget porteføljen må nedskrives.»

4.4 Departementets vurdering

Departementet viser til at forslaget om å presisere i loven at fripoliser skal kunne konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet forsikringsforetak, er ment å klargjøre at dette er et alternativ som administrasjonsstyret kan benytte, men at det vil være opp til administrasjonsstyret å vurdere om slik konvertering vil være en god løsning for forsikringstakerne.

Departementet er enig med Pensjonskasseforeningen i at frivillig konvertering av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg etter foretakspensjonsloven §§ 4-7 a og 4-7 b ikke innebærer at kontraktene blir innskuddsbaserte. Fripoliser gir som utgangspunkt rett til livsvarig utbetaling av alderspensjon. Dette innebærer en såkalt biometrisk risiko for forsikringsforetaket. For slike forsikringer skal det foretas en omfordeling av midler mellom forsikringstakere som dør tidlig, og de som lever lenge (såkalt dødelighetsarv). Dette og øvrige risikoforhold knyttet til fripolisen videreføres selv om fripolisen konverteres til investeringsvalg etter foretakspensjonsloven. Forsikringstaker vil dermed fortsatt ha krav på en livsvarig ytelse. Departementet legger til grunn at det samme vil gjelde ved konvertering som ledd i overdragelse til annet forsikringsforetak under offentlig administrasjon. Departementet legger derfor til grunn at administrasjonsstyret ikke vil ha adgang til å foreslå at fripolisebestanden skal konverteres til pensjonskapitalbevis med investeringsvalg med opphørende ytelse uten dødelighetsarv, jf. Pensjonskasseforeningens merknad om dette.

Til Forbrukerrådets merknad om at et alternativ for administrasjonsstyret kan være at forsikringstakerne mottar et kontantbeløp som kan brukes til å tegne ny individuell pensjonsspareavtale i et nytt forsikringsforetak, vil departementet bemerke at dette ikke er mulig, ettersom sparemidler som er knyttet til en pensjonsavtale ikke kan utbetales på annen måte enn som pensjon.

Som departementet viser til i høringsnotatet, vil de alminnelige reglene i foretakspensjonsloven

om informasjon og rådgivning til forsikringstakeren forut for en konvertering til investeringsvalg ikke kunne gjelde tilsvarende under en offentlig administrasjon, fordi konvertering da må besluttes for kontraktene samlet. Det vil ikke kunne være et krav at den enkelte skal samtykke til konverteringen. Etter finansforetaksloven § 21-20 skal administrasjonsstyret sende en redegjørelse og forslag til overdragelsesavtale til forsikringstakerne for uttalelse. Selv om det ikke er gitt detaljerte regler om hva slags informasjon som skal gis, legger departementet til grunn at administrasjonsstyret må gi den informasjon som er nødvendig for at forsikringstakerne skal kunne forstå hva avtalen innebærer for deres krav og dermed kunne ta stilling til avtalen. Dette innebærer at dersom fripoliser foreslås konvertert til investeringsvalg, må det redegjøres for hva en slik konvertering vil innebære for de forsikringstakerne det gjelder. Det må også generelt redegjøres for hvilke prinsipper for beregning og nedsetting av krav administrasjonsstyret har lagt til grunn.

Flere høringsinstanser mener at administrasjonsstyret bør ha frihet til å ta utgangspunkt i kontraktens premiereserve, dvs. midlene knyttet til kontrakten, ved en eventuell konvertering til investeringsvalg under offentlig administrasjon. Det vises til drøftelsen av dette spørsmålet i punkt 3.3 ovenfor. Departementet viser til at det er administrasjonsstyret som må foreta en selvstendig vurdering av hvilke prinsipper det vil legge til grunn ved beregning av forsikringskravene, herunder hvilken rente/rentekurve det vil benytte.

Som vist til under punkt 4.1 kan fripoliser både utgå fra kollektive pensjonsordninger og fra individuelle pensjonsforsikringer. Begge typer fripoliser er fullt betalte forsikringer som gir rett til en fremtidig ytelse. Etter departementets vurdering bør det derfor ikke være noe til hinder for at fripoliser fra individuelle pensjonsforsikringer og andre fullt betalte rettigheter kan konverteres til investeringsvalg ved overdragelse til annet foretak under offentlig administrasjon, på lik linje med fripoliser fra kollektive pensjonsordninger.

Som nevnt under punkt 4.2 mener departementet at loven ikke er til hinder for at administrasjonsstyret også i dag kan foreslå en konvertering av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet forsikringsforetak. Departementet mener likevel det er hensiktsmessig at dette fremgår tydeligere av loven. Departementet foreslår etter dette en presisering i finansforetaksloven § 21-20 første ledd som klargjør at administrasjonsstyret kan foreslå en konvertering av fripoliser til fripoliser med investere-

ringsvalg som ledd i en overdragelse til annet forsikringsforetak. Det vises til lovforslaget § 21-20 første ledd.

5 Opphør av risikoforsikringer i livsforsikring

5.1 Gjeldende rett

Rene risikoforsikringer uten spareelement kan for det første være personforsikringer (ettårige risikodekninger), som regnes som skadeforsikringer. For det andre kan det være ett- eller flerårige risikoforsikringer som gir utbetaling ved død eller uførhet. Disse regnes som livsforsikringer. Det som kjennetegner risikoforsikringer uten spareelement er at det i kontrakten er angitt hvilket beløp eller hvilken løpende ytelse kunden har krav på dersom forsikringstilfellet inntreffer. Forsikringstaker betaler en risikopremie, men det bygges ikke opp kapital knyttet til kontrakten gjennom en årlig sparepremie.

I risikoforsikringer vil forsikringstaker bare få et krav mot forsikringsforetaket dersom det aktuelle forsikringstilfellet inntreffer i løpet av forsikringsperioden. Når et foretak settes under offentlig administrasjon, er det i utgangspunktet kun de krav som er oppstått før vedtaket om offentlig administrasjon (fristdagen), som har rett til dekning i boet. På den annen side fører vedtaket om offentlig administrasjon ikke automatisk til at løpende forsikringskontrakter opphører. For *skadeforsikringer* følger det av finansforetaksloven § 21-19 annet ledd at krav som oppstår mellom tidspunktet for vedtak om offentlig administrasjon og tidspunktet for opphør av forsikringsavtalen, har rett til dekning i boet. Det er likevel satt en grense på tre måneder etter vedtaket om offentlig administrasjon, jf. § 21-19 første ledd hvor det fremgår at alle skadeforsikringer opphører å gjelde tre måneder etter at vedtak om offentlig administrasjon er truffet. Denne regelen ivaretar forsikringstakers behov for dekning i en rimelig periode frem til han eller hun får kjøpt en ny forsikring i et annet foretak.

Det følger av forsikringsavtaleloven § 12-5 at forsikringstaker har krav på tilbakebetaling av forskuddsbetalt premie for tiden etter at forsikringen opphører, når forsikringsforholdet blir avbrutt i forsikringstiden. Etter finansforetaksloven § 21-19 tredje ledd, som i dag gjelder for skadeforsikringer, kan slik forskuddsbetalt premie likevel ikke kreves refundert for beløp under en grense fastsatt av departementet.

For *risikoforsikringer i livsforsikring*, som ikke regnes som skadeforsikringer, er det i gjeldende rett ikke gitt tilsvarende regler.

5.2 Forslaget i høringsnotatet

Departementet viser i høringsnotatet til at de samme hensyn gjør seg gjeldende for forsikringstakere som har risikoforsikringer i livsforsikring som for de som har skadeforsikringer, og at det kan være hensiktsmessig å ha samme regler for disse forsikringene ved en offentlig administrasjon. Dette vil klargjøre rettstilstanden for risikoforsikringer i livsforsikring når det gjelder rett til dekning i boet.

Departementet foreslår i høringsnotatet at bestemmelsene i finansforetaksloven § 21-19 skal gjelde tilsvarende for ett- eller flerårige risikoforsikringer i livsforsikring som gir rett til engangsutbetaling som følge av forsikredes død, eller som gir rett til engangsutbetaling eller utbetaling av årlige pensjonsytelser som følge av varig uførhet.

5.3 Høringsinstansenes syn

Advokatforeningen, Finanstilsynet, Norges Bank og Pensjonskasseforeningen støtter forslaget til presisering av § 21-19.

Aktuarkonsulenters Forum støtter ikke lovforslaget. Foreningen uttaler:

«AKF er ikke uten videre enig i dette forslaget. Når det gjelder risiko knyttet til liv og helse, så er det en viktig forutsetning i regelverket (forsikringsavtaleloven) at personer som mister en forsikring som de har hatt gjennom en arbeidsgiver, skal kunne tegne ny forsikring uten ny helsevurdering. For personer som har en privat forsikring vil denne uansett kunne fortsette. I en situasjon der et forsikringsforetak har blitt satt under offentlig administrasjon er det ikke like lett for alle som mister sine risikoforsikringer å tegne nye forsikringer, siden helsesituasjonen kan være endret siden tegning.»

Finans Norge og Den Norske Aktuarforening tar også opp det forhold at personer som har fått dårligere helse i tiden etter at de tegnet risikoforsikringen, vil få problemer med å tegne ny forsikring i et annet forsikringsforetak. Aktuarforeningen viser videre til at risikoforsikringer som gir rett til uførepensjon og etterlattepensjon, *kan* ha spareelement. Foreningen antar at slike forsikringer må inngå i fordelingen av boets midler.

5.4 Departementets vurdering

Departementet viser til at risikoforsikringer i livsforsikring har mye til felles med skadeforsikringer, og i en del tilfeller kan en forsikring tegnes alternativt enten i et livsforsikringsforetak eller i et skadeforsikringsforetak. Det bør derfor være like regler for disse forsikringene mht. tidspunktet for når forsikringene opphører å gjelde ved en offentlig administrasjon. Departementet presiserer at forslaget her gjelder risikoforsikringer uten spareelement, dvs. at det ikke bygges opp kapital knyttet til kontrakten gjennom en årlig sparepremie. Dersom det er et spareelement knyttet til kontrakten, vil forsikringskravet måtte behandles i tråd med de prinsipper som det er redegjort for i kapittel 3 ovenfor.

Lovforslaget gjelder for forsikringer hvor forsikringstilfellet (død eller uførhet) ikke har inntrådt før vedtaket om offentlig administrasjon, og hvor det følgelig heller ikke har oppstått noe forsikringskrav før fristdagen. Som nevnt under punkt 5.1 er det i utgangspunktet kun de krav som har oppstått før vedtaket om offentlig administrasjon (fristdagen), som har rett til dekning i boet. Etter gjeldende rett vil derfor en forsikringstaker som har en risikoforsikring i et livsforsikringsforetak, ikke ha rett til dekning dersom forsikringstilfellet oppstår etter fristdagen. Ut fra reelle hensyn kan det tenkes at et administrasjonsstyre vil anvende reglene for skadeforsikringer tilsvarende, slik at forsikringstilfeller som oppstår innen tre måneder etter fristdagen, likevel gis rett til dekning. Med dette lovforslaget foreslår departementet å klargjøre i loven at den samme opphørsfristen på tre måneder som gjelder for skadeforsikringer, skal gjelde for risikoforsikringer i livsforsikring. Lovforslaget vil sikre at forsikringstilfeller som oppstår innen tre måneder etter fristdagen, gis rett til dekning i boet. Først etter disse tre månedene vil forsikringen opphøre å gjelde. Dette vil ivareta forsikringstakerens behov for dekning i en rimelig periode frem til han eller hun får kjøpt en ny forsikring i et annet forsikringsforetak.

Som flere høringsinstanser har påpekt, vil det ved risikoforsikringer i livsforsikring ofte kreves at forsikringstaker avgir helseopplysninger før forsikringsavtale inngås. Ved fornyelse av forsikringen kreves det ikke nye helseopplysninger, men dersom forsikringen opphører som følge av offentlig administrasjon og forsikringstaker må tegne ny risikoforsikring i et nytt forsikringsforetak, vil det nye foretaket kreve helseopplysninger. Dersom forsikringstakers helsetilstand er blitt for-

verret i mellomtiden, vil han eller hun kunne få problemer med å tegne ny forsikring, enten ved at forsikringsforetaket reserverer seg mot å forsikre nærmere angitte risikoer, at forsikringstakeren må betale høyere pris for forsikringen, eller at forsikringstakeren får avslag på forsikring.

Departementet viser til at denne problemstillingen eksisterer også i dag, og således ikke er en følge av lovforslaget. Et livsforsikringsforetak som settes under offentlig administrasjon, vil ikke kunne beholde sine risikoforsikringer på ubestemt tid. Samtidig vil andre forsikringsforetak ikke ha plikt til å ta imot nye risikoforsikringer uten å ha foretatt en risikovurdering. Et unntak fra dette er at forsikringstaker som har en risikodekning gjennom sin arbeidsgiver, vil ha rett til å tegne ny forsikring uten helsevurdering dersom den kollektive ordningen opphører (såkalt fortsettelsesforsikring). Denne regelen gjelder imidlertid bare forsikringer som utgår fra kollektive ordninger. Det at forsikringstakere med forverret helsetilstand vil få problemer med å tegne ny forsikring i et nytt foretak, kan etter departementets vurdering vanskelig løses ved å pålegge mottakende forsikringsforetak å ta imot forsikringen uten å kunne vurdere risikoen ved dette.

Departementet foreslår et nytt fjerde ledd i finansforetaksloven § 21-19 hvor det fremgår at paragrafen skal gjelde tilsvarende for risikoforsikringer i livsforsikring som gir rett til utbetaling som følge av forsikredes død eller som følge av uførhet. Departementet foreslår en noe endret og forenklet ordlyd i lovforslaget i forhold til forslaget i høringsnotatet. Slik forslaget var utformet i høringsnotatet, var ikke risikodekninger som sikrer etterlattepensjoner som følge av forsikredes død dekket av bestemmelsen. Slike risikodekninger er nå omfattet av lovforslaget. Det vises til lovforslaget § 21-19 nytt fjerde ledd.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget om å presisere i loven at fripoliser kan konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til ett eller flere forsikringsforetak under en offentlig administrasjon, er begrunnet i forsikringstakernes interesser av økonomisk gode løsninger og av en effektiv administrasjonsprosess. I dagens situasjon med lave renter vil det kunne være nødvendig for administrasjonsstyret å sette ned de garanterte ytelsene for å få fripoliser overdratt til et annet foretak. I en slik situasjon anser departementet at administra-

sjonsstyret bør kunne vurdere om det vil være en god løsning for forsikringstakerne å få konvertert sine fripoliser til investeringsvalg fremfor å få dem videreført som ytelsesbaserte forsikringer med reduserte ytelser i det nye forsikringsforetaket. Det er opp til hvert enkelt forsikringsforetak om det ut fra forretningsmessige vurderinger ønsker å overta forsikringsportefølje fra foretak under offentlig administrasjon. Dette vil administrasjonsstyret måtte ta hensyn til i sitt arbeid med å forsøke å få overdratt forsikringsporteføljen til et annet foretak. Forslaget anses ikke å ha budsjettmessige eller andre virkninger for det offentlige.

Forslaget om at risikoforsikringer i livsforsikring som gir utbetaling ved død eller uførhet, skal opphøre tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon, innebærer en klargjøring av rettstilstanden for disse forsikringene ved en offentlig administrasjon. Regelen vil være aktuell for risikoforsikringer der forsikringstilfellet ikke har inntrådt før vedtaket om offentlig administrasjon. Forslaget skal sikre at krav som følge av forsikringstilfeller som inntre i løpet av tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon, gis rett til dekning i boet. En slik klargjøring er positiv både for forsikringstakerne og for administrasjonsstyret i deres arbeid. Forslaget anses ikke å ha virkninger for forsikringsforetakene for øvrig eller for det offentlige.

7 Merknader til de enkelte bestemmelser

Til § 21-19 nytt fjerde ledd

Bestemmelsen angir at reglene i § 21-19 første til tredje ledd om tidspunkt for opphør av skadeforsikringer under offentlig administrasjon, om rett til dekning i boet for skadeforsikringskrav som oppstår etter vedtaket om offentlig administrasjon og om refusjon av premie, skal gjelde tilsvarende for risikoforsikringer i livsforsikring. Dette er forsikringer som gir rett til utbetaling som følge av forsikredes død eller uførhet. Slike risikoforsikringer kan være ettårige eller flerårige, og de kan enten gi rett til engangsutbetaling eller rett til utbetaling av årlige ytelser. Bestemmelsen omfatter bare risikoforsikringer uten spareelement, dvs. forsikringer hvor det ikke bygges opp kapital knyttet til kontrakten gjennom en årlig sparepremie. Det vises til nærmere omtale i punkt 5.4.

Til § 21-20 første ledd

Nytt fjerde punktum fastsetter at dersom overdragsavtalen vil medføre at fripoliser konverteres til fripoliser med investeringsvalg, skal dette angis i den redegjørelsen som administrasjonsstyret skal utarbeide over de tilbud som har vært vurdert. Bestemmelsen innebærer en presisering av at administrasjonsstyret kan foreslå en konvertering av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg som ledd i en overdragelse av fripolisebestand til annet forsikringsforetak under offentlig

administrasjon. Det vises til nærmere omtale i punkt 4.4.

Finansdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringer i finansforetaksloven (overdragelse av forsikringsportefølje ved offentlig administrasjon mv.).

Vi **HARALD**, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i finansforetaksloven (overdragelse av forsikringsportefølje ved offentlig administrasjon mv.) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til lov om endringer i finansforetaksloven (overdragelse av forsikringsportefølje ved offentlig administrasjon mv.)

I

I lov 10. april 2015 nr. 17 om finansforetak og finanskonsern gjøres følgende endringer:

I § 21-19 skal overskriften lyde:

§ 21-19 *Opphør av skadeforsikringer og visse livsforsikringer*

§ 21-19 nytt fjerde ledd skal lyde:

(4) Bestemmelsene i paragrafen her gjelder tilsvarende for risikoforsikringer som gir rett til utbetaling som følge av forsikredes død eller uferhet.

§ 21-20 første ledd skal lyde:

(1) Ved avvikling av livsforsikringsforetak skal administrasjonsstyret forsøke å få hele forsikringsbestanden overtatt av ett eller flere livsforsikringsforetak. Administrasjonsstyret skal utarbeide en redegjørelse over de tilbud som har vært vurdert av administrasjonsstyret. Vil overdragelsesavtalen medføre nedsettelse av forsikringsbeløpene, skal dette angis. *Det samme gjelder dersom overdragelsesavtalen vil medføre at fripoliser konverteres til fripoliser med investeringsvalg.*

II

Loven trer i kraft straks.

